

Část první: ALEF ELOHIM

1. náčrtek dějin přední Asie

Astrologické texty pocházející z největší části z knihovny assyrského krále Ašurbanipala (r. 668–626 př.n.l.) a věcně založené na babylonských originálech, rozdělují zeměpisně přední Asii na čtyři části:

- 1) *Akkad* (Sumer) na jihu
- 2) *Elam* na východě
- 3) *Amurru* na západě a
- 4) *Subartu* na severu

K tomu poznamenejme, že základní směr zeměpisné orientace babylonských a sumerských vědců neprobíhal *od severu k jihu*, jak jsme zvyklí, ale *od severozápadu k jihovýchodu*, takže Akkad (Sumer) nacházel se na jihovýchodě, Elam na severovýchodě, Amurru na jihozápadě a Subartu na severozápadě.

Příčiny základního směru sumersko-babylonské orientace dovolují řadu různých úvah. Nás ale především zajímá jeho význačnost pro orientaci při Adaptaci Velkého Arkána: již prvním krokem na půdu přední Asie předešli jsme možnému *omylu* (lépe řečeno: jistému) v *praksi adaptace*.

Sumer a Akkad odpovídaly tzv. Babylonii a zaujímaly Dolní Mesopotamii. Jméno země Akkad vzniklo teprve tehdy, když semitský vládce Sargon ve druhé čtvrtině 3. tisíciletí dobyl Dolní Mesopotamii, patřící dříve Sumerům a učinil hlavním městem své říše město Akkad. Od té doby Babylonci semitského původu, přišli do země později než Sumeři, nazývali se Akkady. Mimoto je nesporně jisté, že před Sumery a Akkady obývali Dolní Mesopotamii ještě starší praobyvatelé.

Ve vlasti Abrahamově, v Ur, našel archeolog Woolley pod sumerskými vrstvami s nádhernými předměty ze zlata a slonoviny ještě starší vrstvy, oddělené od sumerských vrstev vysokou naplaveninou. Obrovitá záplava Woolleym spojovaná s biblickou potopou, tvoří hraniční časový mezník mezi kulturou sumerskou a kulturou předchozí. V těchto nejspodnějších archeologických vrstvách nacházejí se totiž nesumerské předměty, především *pestrá keramika*, totožná s keramikou ze Sús, Kiše, Warky, Tell-Helaf a z jiných předoasijských nalezišť.

Kdo byli obyvatelé Dolní Mesopotamie v dobách této pestré keramiky?

Jednotlivost nálezů, zvláště hrnčírských výrobků z nejstarších vrstev dovoluje nám úsudek, že v každém případě největší část přední Asie byla v nejstarších dobách osídlena jednotným praobyvatelstvem, což staví genealogické údaje Genese do zajímavého světla. A různá zobrazení na uměleckých předmětech a pečetních válečcích ze západního Íránu (Elam), Mesopotamie, Syrie a Malé Asie z doby pestré keramiky poukazují na rasový typ, především význačný velkým zahnutým a tlustýmnosem. Tento rasový typ možno klidně nazvat předoasijským a úzce příbuzným diarské rase, jejíž zbytky lze dodnes nalézt ještě ve východní Evropě, Albánii, Dalmácii a také ve východních alpských zemích, jakož i u křesťanských horských kmenů některých částí přední Asie, v Arménii, Libanonu atd.

Původ Sumerů není znám, pravděpodobně byli Asiati. Jejich jazyk nepodařilo se dodnes zařadit zcela do některé z jazykových skupin. Dále je zajímavé, že nejstarší osady Sumerů nacházely se na *zevním* okraji jihovýchodu Mesopotamie.

Za vlast Semitů usdlých v Babylonii vedle Sumerů již před r. 3000 př.n.l. a později nazývaných Akkady, jest pokládána Arabie, což není zcela jisto.

V nejstarších dobách se jižní Mesopotamie politicky rozpadala v celou řadu městských knížectví s vlastními dynastiemi, ze kterých obvykle jedna získala vládu nad celou zemí. O těchto dynastiích nás informují seznamy králů, nalezené v archívech různých míst. Seznamy počínají jmény králů „před potopou světa“. Jedná se o deset králů, jichž dobu vlády údaje seznamů stanoví fantastickým číslem 456 000 let. V nejstarší době, ale již po „potopě světa“, vládly dynastie čistě Sumerského původu. Teprve ve dvanácté dynastii po potopě – v dynastii v Akšaku (2943–2851 př.n.l.) nacházíme jednoho krále se semitským jménem.

Prvou semitskou dynastií byla patnáctá po potopě, dynastie z Akkadu (2851–2588 př.n.l.), kterou založil Sargon. K ní patřil také často zmiňovaný Narám-Sín. Potom opět následují většinou sumerské dynastie, až za 22. dynastie (z Amurru či Babylonu, 2169–1870 př.n.l.) Semité došli opět vlády nejen nad Babylonii, ale i nad celým předním Orientem. Tito Semité nejsou již Akkady, kterým patřila nejstarší semitská vrstva jižní Mesopotamie, ale nově přichodí Amuritě, nazývaní také východní Kananejci. Nejvýznamnějším vládcem této dynastie byl Hammurabi; byla svržena vpádem Chetitů, kteří si podrobili zemi od severozápadu a byli za krátkou dobu přinuceni stáhnouti se zpět. V 17. stol. př.n.l. začala vláda Kasitů, která potrvála v jižní Mesopotamii 5

století. 1642–1176 př.n.l., nadvláda cizinců, příšlých od severu. Po nich začala tzv. mladší babylonská doba za Nabonida Chaldejce r. 539 př.n.l. dobytím Babylonie Kýrem.

Co bylo Sumeru převzato z kultury praobyvatelstva, není dosud zjištěno. Sumeři jsou ale v každém případě tvůrci klínového písma, které vyvinuli ze starého písma obrázkového. Klínové písmo bylo převzato nejen babylonskými Semity, ale rozšířilo se po celém předním Východě. Oproti tomu sumerský jazyk byl potlačen jazykem akkadským, jazykem přistěhovalých Semitů. Okolo r. 2000 př.n.l. sumerština zanikla jako živý jazyk a byla potom používána jako mrtvý jazyk babylonskými Semity v náboženské liturgii a jako jazyk učenců ve vědeckých pojednáních dokonce i po pádu babylonské říše až do prvního století před našim letopočtem.

Právě tak není dosud známo, jaké kulturní hodnoty mimo svého jazyka přinesli s sebou přistěhovalí Semité. Rozhodně toho nebylo mnoho. V Babylonii přejali zcela sumerskou kulturu, kterou dále obdivuhodně rozvíjeli. Pro mne je důležité zjištění, že *zcela převzali náboženské představy Sumerů s úplným pantheonem sumerských bohů a jejich kultem.*

Další zemí o které se zmiňuje zeměpis 3. tisíciletí př.n.l. byl *Elam*. Z hlediska Sumerů a Akkadů nacházela se tato země na východě, respekt. severovýchodě a odpovídala přibližně krajinám Buristan, Arabistan, Farsistan v dnešním jihozápadním Íránu. Akkadské jméno Elamtu, jakož i sumerské jméno Enima znamenají náhorní zemi. Hlavním městem bylo město Sůsa (Šušán), v jehož troskách byla ve velkém množství již dříve zmíněná pestrá keramika, která nám dovoluje usoudit na totožné nebo blízce příbuzné praobyvatelstvo obyvatelům jižní Mesopotamie před příchodem Sumerů.

další dvě strany chybí

Uvedl-li jsem turkeštánské naleziště v Ansu, jsem povinen vysvětlit, proč jsem hledal ve staročínské literatuře zprávu o vokalisaci tetragramu – jak svědčí jeden z mých dopisů Vám adresovaný.

1. Archeologicky jest nesporné, že v době mesopotamské „potopy“ došlo k „potopě“ krajů středoasijských, a sice ještě rozsáhlejší a dravější než v Mesopotamii, neboť nejstarší vrstvy kultury pestré keramiky byly ve Střední Asii náhle přervány vrstvou naplaveniny v průměru přibližně 40 cm a někdy dokonce 4 metrů. Za zbytek předhistorické „potopy“ Střední Asie nutno pokládat Aralské jezero, které v dávných dobách neexistovalo, neboť řeky Amu-Darja a Syr-Darja ústily společným limanem do Kaspického moře a nikoliv do Aralského jezera.

2. Uprostřed rozsáhlé písečné pouště Kara-kum existují pravěké rozvaliny hradeb hradiště (nyní: Dev-kala) vystavěného z ohromných kamenných kvádrů kyklopskou metodou, ku kterým se teprve přidružují zbytky města opuštěného v 16. stol.n.l. (Sahr-i Vazír).

3. Středoasijský pás tvůrců pestré keramiky, který odděloval od sebe turánskou a drávidskou větev skupiny jazyků aglutinujících, dosahoval až do Číny, k Velké Žluté Řece.

4. Po středoasijské potopě a sice ve 4. tisíciletí před našim letopočtem vnikla do středoasijské kultury pestré keramiky vlna přistěhovalců z přední Asie – Churijců – ze kterých vznikla severovýchodní churijská větev, základna pozdější etnogenese přechodné skupiny jafetské i indoevropské.

5. Arabský geograf al-Maksidí, mluvě o původu obyvatel středoasijské země Kangha, přináší zprávu, ve které „maluje“ prvky historické události, kterou v podobě náboženského mýtu uvádí také Tóra (Genesis 6, 1–6).

6. Byl Tetragram znám již v době, kterou můžeme označit jako nepřilíš vzdálenou počátkům zemědělství při tocích řek – kteréž počátky lze archeologicky velmi dobře přecíst v pestré keramice.

7. Pořadí konsonant Tetragramu přímo svádí k domněnce, že patří jazyku izolujícímu – což opět vede k závěru, že pravěcí tvůrci pestré keramiky mluvili jazykem izolujícím – ačkoliv, jak je nám možno zjistit, nepatřili ke žluté rase.

8. Čínské zprávy samotné říkají, že etnogenese typu nám známých historických Číňanů jako příslušníků žluté rasy nastala asi ve 4. tis. př.n.l. invasí primitivů od severozápadu. Rybářský typ pestré keramiky splynuv s dobyvateli ztratil svůj rasový typ, neboť v typu vzniklém křížením, převládly rasové znaky nově příchozích. Jako upomínku na rybářský typ pestré keramiky převzali Číňané jen široký nos a vláčné svalstvo.

9. U žádného ze starověkých kulturních národů nezachovala se vzpomínka na rybářství nejstarších tvůrců pestré keramiky, u Číňanů ano. Mimo řadu bájných zpráv viz ku příkladu čínské slovo „jü“ ryba, vysloveno se stejným přízvukem značí také blahobyt. Ideogram slova „ryba“ značí v čínském písmu současně „potrava“.

10. Nacházím také esoterní důkazy nemalého významu: předoasijský Adam-Kadmon = čínský Šang-ti, „původní člověk, hoření člověk, vesmírný člověk“. Ze staročínských pramenů mohu soudit, že Šang-ti, jako skutečná výjimečná osobnost žijící kdysi v dávnověku byl v Číně již ve 4. tisíciletí př.n.l. zbožněn a uctíván jako bůh kosmu. V Kung-ce definuje Šang-ti slovy: „vládnoucí síla přírody a nejvyšší soudce nad lidským osudem“. Ritus

kultu Šang-ti byl vyhrazen pouze *čínskému císaři*. Obřad „Nebes“ skládá se ze třikrát osmi, to se rovná dvaceti čtyř aktů. „Drak sedící na trůně“ jest výchozím článkem kabalistické adaptace, trůn čínských vládců se nazývá „dračím trůněm“, na něm sedící čínský císař „středem kosmu“, čínská říše „říši středu, říši nebes“.

I když nutno uvážit pravděpodobnost, že předoasijské keramiky nejstaršího vývojového stupně, jednobarevné keramiky, kterýž vývojový stupeň nazýváme kulturou kelteminárskou, náležely k jinému ještě staršímu praobyvatelstvu z kamenné doby, jest zcela jisto, že později přichozí, jejichž vývojový stupeň jmenujeme tazabágbjabskou kulturou, úplně splynuly s nejstarším praobyvatelstvem, jehož kulturní vymoženosti převzali a dále rozvíjeli.

Je zvláště zajímavé, že zmíněným výrobcům nejstaršího vývojového stupně ještě před přechodem k druhému vývojovému stupni byl znám *kuň* i *vůz*. Ještě dnes nacházíme v pojednáních o Sumerech, že vůz byl vynálezem sumerským.

Nejstarší údobí předoasijské keramiky vyznačuje se již také *hrázděnou kamennou zdí*, jejíž nadstavba byla ze *sušených cihel*. Tím jest vyvrácena dosud platná vědecká hypotéza o příchodu Sumerů ze severu, již úhelný pilíř jest vytvářen jim připisovaným vynálezem hrázděného zdiva.

Mezi přistěhovalými Sumery a Subarejci existovaly čilé vztahy, jež jsou zrcadleny v prastarých pověstech, kterým sice nelze přiznat závažnost historického důkazu, ale nelze také popřít, že by nespočívaly na historické základně.

V prvé řadě nutno uvést pověst o Gilgamešovi, nádherný epos popisující hrdinské činy, dobrodružství a cesty Gilgameše; tento epos obsahuje též pověst o potopě „světa“.

V churijském podání se tento epos nazývá „Pověstí o Huvavaovi“. Na subarejských reliéfech jest často zobrazeno zabití Huvavy Gilgamešem a Engidou. Byť i „cedrový les“ přináležel k zemi Subartu, také Subarejci pokládali Huvavu za nežádoucí nestvůru právě tak jako Gilgameš ze sumerského města Uruk. Zřejmě měli důvody opěvovat zánik Huvavy tímž způsobem jako Sumeri.

Po smrti svého přítele Engidu táhl Gilgameš po druhé zemi Subartu k moři středozemnímu, aby mu bohyně Siduri ukázala cestu k Utnapištimu, Noemu eposu, od kterého chtěl získat rostlinu života.

Země Subartu je výslovně jmenována v mytologickém textu, který se zabývá sumerským králem Lugal-annimundu z Adad (dnešní Bismaya) asi z roku 3100 př.n.l.

Historicky nepochybné zprávy pocházejí teprve z doby první semitské dynastie z Akkadu – viz přík. nápis Sargonův (2751–2696 př.n.l.), dle kterého mu bůh Dagan vydal „horní zemi“ až k „cedrovému lesu a k pohoří stříbra (Taurus)“.

Ze subartského kraje Mari pochází také více soch králů ze 3. tis. př.n.l., které byly jako válečná kořist dopraveny do Babylonu a tam znovu objeveny archeologem Koldeweyem.

Tak Gudea, král lagašský (okolo r. 2400 př.n.l.) dovážel dřevo z města Ursu v pohoří Ibla, okolí dnešního Mardin a kameny z kraje Mari, tedy z kraje Eufratu pod ústím řeky Chabur (okolí dnešního Hit).

Zvláště dobře jsme informováni o široce rozvětvených obchodních vztazích mezi zeměmi a místy přední Asie ve 3. tis. př.n.l. z tzv. kapadockých klínopisných tabulek, jichž celé archivy byly nalezeny v Kültepe u Kaisarie. Patřily obchodním jednatelům města Aššur; klínopisné záznamy dovolují také soud, že obchodní zvyklosti od té doby až podnes nijak zvláště nebyly zmodernisovány.

Nejvíce používaná obchodní cesta z Kültepe (starověké město Kaneš) do jižní Mesopotamie směřovala přes průsmyky pohoří Taurus a Antitaurus severní Syrii a dál tehdy hustě obydlenou krajinou Serudž do města *Harran*; toto město bylo již odnepaměti vedle města *Uruk* proslulé božišti (hilani) lunárního boha *Sin*, *sedmého člena Sedmibožstva Elohim* (On-Oni-Bohové), tedy ze sedmera sedmého „On“.

Z města Harran cesta vedla dále k řece Chabur a jihem Džebel Sindžar do města Aššur. Zboží, které bylo dodáváno přímo do jižní Mesopotamie, bylo v přístavu na řece Chabur (města později od Asyřanů nazývaného Guzana, dnešního Tell-Hallaf) překládáno na loď, plaveno po Chaburu a dále po Eufratu na jih.

Není nám známo, zda v nejstarších dobách obrovské území Subarti bylo politicky jednotné. To patří k temným stránkám dějin lidského rodu, které až dosud nebyly od historiků popsány. Můžeme o tom pochybovat i nemusíme, neboť pahorky Syrie a Mesopotamie skrývají ještě velmi mnoho z pozdější doby, na co v dohledné době rýče archeologů ještě nenarazí. Dle výsledků dnešní archeologie jest ale již zcela jisté, že existoval vlastní, jednoduší *subarejský kulturní okruh*, který měl přinejmenším tak dalekosáhlý význam jako okruh starobabylonský (sumerský) i egyptský.

I ještě větší: na pravěké subarejské kultuře byla vybudována kultura starobabylonská (sumerská).

Archeologickými objevy byla nesporně prokázána existence samotné předoasijské subarejské kultury již pro nejstarší, předhistorickou dobu. Tak kupříkladu Tešupovo otevřené božiště v Džebelet el-Beda lze zařadit do 5. tisíciletí př.n.l. V tomto božišti nacházím jako pro nás velezajímavě *rozmístění velikých stél* s reliéfy božstva *Tešup* (Merkur), jeho božské ženy *Hepet* (Venuše) a jejich božského syna *Šamaše* (Slunce) v podobě trojúhelníka; shledávám dále velmi význačným, že rozmístění tří božstev v trojúhelníku *není pořadím systematicky světa Jecira*, jaký vykazuje kabalistický strom, ale *je pořadím adaptační praxe Adama Kadmona*, které se v adaptaci nazývá *le necach necachim*.

Praobyvatelé jižní Mesopotamie dle keramických výrobků, uměleckých výtvorů a význačných rasových znaků náležejících k subarejské rase předali své kulturní hodnoty přistěhovalým Sumerům, kteří jsou kulturně mladí a svěží, přejaté hodnoty zušlechťovali. A tak se také stalo, že převzali od Subarejců i *celý svět subarejských náboženských představ s celým pantheonem subarejských božstev*. A mimoto také subarejské zobrazovací formy jako po dlouhou dobu *neměnnou normu* pro svoje umělecké výtvořiny. Tato norma byla Sumery opuštěna velmi pozdě a sice přibližně ve 25. století př.n.l., neboť socha Gudeova jest nejstarším uměleckým dílem sumerským, které zobrazuje sumerský rasový typ.

Sumerští dlužníci plně platili svůj dluh, zvlášť obdivuhodným jest sumerský vliv na vývoj počtářského umění, které v Babylonii dosáhlo dokonalosti, k jaké dospěla Evropa teprve za Descarta a Leibnitze. Jako kuriositu uvádím, že podle nálezů v Babylonii byla sumersko-babylonské vědě známa též slaboproudá technika, neboť měli svoje typy galvanických článků a celých baterií; slaboproudé techniky používali také k účelům galvanického pokovování.

Jednou z největších kulturních splátek sumerských, kterou je zvlášť dobře charakterisován jejich vliv na kulturu pozdější přední Asie, bylo vytvoření *klínového písma* vyvinutého ze staršího písma obrázkového (piktografie), jehož předchůdcem byly magické znaky starší doby kamenné.

Klínové písmo bylo používáno v přední Asii více než tři tisíciletí různými národy odlišných jazykových skupin, nemůžeme se proto divit, že za tak dlouhou dobu existence spolu s odlišnými potřebami jiných jazykových skupin prodělalo změny, které rozdělujeme na sedm vývojových skupin, z nichž první tři patří Sumerům samotným.

První vývojový stupeň klínového písma byl ukončen již před r. 3000 př.n.l. a zahrnuje vývojovou skupinu od nejstarších ideogramů až k rozšíření smyslu jednotlivých značek;

druhý stupeň mezi r. 3000–2700 př.n.l., kdy bylo přikročeno k fonetisaci a převedení písma obrázkového na písmo klínové;

třetí stupeň, od r. 2700 do 2300 př.n.l., kdy soustava klínového písma dovolila již vyjádřit všechny gramatické jevy sumerské řeči. Na tomto stupni byl také změněn starý způsob směru psaní, při kterém řádky směřovaly od shora dolů a řádkové sloupce od leva do prava. Byl totiž zaveden vodorovný směr psaní a sice zleva do prava. Sumeri již dále nedospěli, neboť

čtvrtý stupeň vývoje klínového písma byl již dílem babylonských Semitů, kteří při přizpůsobování sumerského písma jazyku semitskému převzali všechny značky a dali jim semitské ekvivalenty. Soustava klínového písma byla tím velice zkomplikována, i když babylonští Semité vypustili celou řadu značek sumerské fonetiky a zaměnili je značkami vlastními. Přes určité obtíže, neboť zůstalo změní ideogramů a fonetických slabikových doplňků, znamenajících většinou flexi (semitské jazyky jsou jazyky flektujícími, kdežto jazyk sumerský aglutinujícími), klínové písmo babylonských Semitů mělo jednu nezměrnou výhodu nad pozdějšími semitskými písmi odvozenými z písma staroegyptského: označovalo vždy přesně mimo souhlásky také samohlásku.

Pátý stupeň mezi r. 1800–1200 př.n.l. tedy za kassitské nadvlády nad Babylonií znamenal ještě větší fonetisaci, kdežto

šestý stupeň byl proveden již Asyřany, kteří zmenšili počet značek na 510 a zavedli používání determinativů – tedy značek pro určité pojmové skupiny. Byl ukončen okolo r. 600 př.n.l., kdy babylonština a asyrština byla v severní Mesopotamii potlačena aramejštinou, která používala vlastního písma, odvozeného z fénického.

Klínové písmo bylo potom ještě používáno v jižní Mesopotamii až asi do roku 100 př.n.l., když prodělalo poslední, sedmý stupeň vývoje, který byl vlastně stupněm úpadkovým – neboť stále se množící poruchy jazyka, nesly s sebou i poruchy písma.

Mimo přímých dědiců sumerského písma, babylonských Semitů, i jiné národní skupiny přední Asie převzali sumerské písmo a přizpůsobili je potřebám svých jazyků. Tak to byli především Elamité, kteří jej podrobili trojí postupné úpravě; za druhé úpravy snížili počet značek na 113 a ponechali si jen malý počet ideogramů.

Okolo roku 2000 př.n.l. pozměnili také Chetitové klínové písmo na vlastní soustavu, vpravdě fonetickou. Totéž učinili Mitannci, Urarti a Ugarité. Ugaritská verze klínového písma je nejdokonalejší, neboť vzala na sebe formu

hláskovou, jejíž abeceda má 28 klínopisných značek. Ugaritština jest ale starší formou jazyka fénického, proto řada ugaritských klínopisných značek stala se základem fénické abecedy.

Nakonec zmiňujeme se také o klínovém písmu starých Peršanů, odvozeném z písma elamského.

Má jen čtyři ideogramy – pro slova král, kraj, země, Ahuramazda. Tři značky pro samohlásky, dvacet dva značek pro slabiky tvořené samohláskou A a souhláskou a čtyři pro slabiky s I, sedm pro slabiky s U a jednu značku k oddělování slov mezi sebou. Dlouhé slabiky zaznamenávaly se zdvojením značek jako v sumerštině. —

Nelze pochybovat, že existovaly již odedávna také vztahy mezi přední Asií a starověkým Egyptem; staroegyptské vlivy na subarejskou kulturu lze nepatrně pociťovat od začátku 2. tisíciletí př.n.l.

Původnost výtvorů subarejského umění spočívá v motivech a zobrazovacím způsobu. Nacházíme všude tytéž vlivy: v Tell Achmar na Eufratu v Karkemiši a Zandžirli, v Saktčegözü, Hama a Katna, v Maraš i na dalších místech Malé Asie a Asýrie. Kamenné reliéfy souhlasí jak motivy tak i zobrazovacím způsobem s pečetiemi válečky a otisky pečeti z Palestiny, Syrie, Kültepe (ze 3. tisíciletí př.n.l.), Kerkuku i z Aššur. Proto nacházíme v celém rozsáhlém subarejském kulturním okruhu *totožný způsob pojetí a zobrazení bohů*, jejich symbolů, geniů, démonů i totožnou zálibu v tzv. *tvorech smíšené přirozenosti*. Dále zálibu v loveckých scénách, vozech a vyobrazování jezdců – a všude *s bezprostředně zachyceným pohybem*, tak příznačným pro díla sochařů a malířů neolitické doby. Stále totožný rasový typ, stejný způsob účesu vlasů i úpravy vousů. V mnoha případech stojí sochy bohů na sochách zvířat a sice vždy na týchž, určitým bohům zasvěcených zvířatech. Souhlasnost motivů subarejského umění od nejstarších dob až do 1. tisíciletí př.n.l. je podivuhodná. Tak nacházíme kupříkladu stále týž motiv na reliéfech emblému slunečního boha Šamaše – který souhlasí s pojetím emblému slunce starými Egyptany. Zde podotýkám, že některé reliéfy tohoto emblému jsou daleko většími starci, než sám král Menes, zakladatel I. egyptské dynastie (cca 3000 př.n.l.).

Dále nemůžeme opominout zmíniti se o četných reliéfech – sochách sfing, které v nejstarší době měly ještě lví a dokonce ptačí hlavu, později hlavu ženy zahalenou závojem. A pohled na archaické sfingy nejstarší doby s ptačí hlavou vyvolává ještě v dnešním diváku pocit magické hrůzy – důležitý předstupeň psychologie magického experimentu – zvláště jsou-li pozorovány v přítmí.

Také předměty ozdobné i hospodářské potřeby právě tak jako architekturu musíme označit jako jedolité v celém subarejském světě. Možno soudit, že subarejská kultura právě mnohasetletou jedolitosťou nepodléhala již zřejmému vývoji a byla již dlouho tradiční, když na konci 3. tisíciletí před n.l. vnikli do přední Asie od severovýchodu Indoevroští Nésijci jazykové skupiny kentum a usadili se na maloasijských rovinách země Chatti.

Nesijcům podařilo se postupně rozšířit nadvládu i nad západní částí země Subartu. Stát, který založili, nazvali dle porobené země Chatti, státem Chattijským, jehož králové nazývali sebe „vládci ze země Chatti“.

S názvem Chetitě setkáváme se v bibli, kde znamená obyvatelstvo Palestiny, se kterým se setkal Abrahám při svém příchodu do země. Biblické pojmenování bylo potom přeneseno na veškeré obyvatelstvo bez ohledu na rasovou příslušnost, jazyk a jiné, takže obyvatelé Palestiny a severní Syrie, kteří patřili k Subarejcům, byli označeni za Chetitě.

Tak vznikla dnes běžná *mylná představa*, jakoby veškeré prastaré umění i kultura v Palestině, Syrii a jižní Malé Asii pocházely od indoevropských Nesijců, tzv. Chetitů, byť tito podrobili si zemi Chatti teprve někdy okolo r. 2000 př.n.l. Tato mylná představa zavinila, že díla subarejského umění jsou často ještě i dnes pokládána za daleko mladší, než ve skutečnosti jsou.

Historická skutečnost je zcela jiná.

Nesijci, zmocnivší se velké části země Subartu, vytvořili jen vládnoucí vrchní vrstvu moře obyvatelstva dobytých předoasijských krajů a zemí, takže ve velmi krátké době *rasově utonuli* v subarejském moři; ztratili indoevropský typ, nám známý například z vápencového reliéfu „Strážce brány“ v Boghazkoi a vzali na sebe zcela subarejský typ s velikým, zahnutým a masitým nosem. Něco jiného bylo u Sumerů, kteří po více než tisíciletí nepodlehli vstřebání praobyvatelstvem a zachovali si zcela svůj rasový typ.

Nesijští Chetitě převzali subarejskou kulturu, která byla vyspělejší jejich. Převzetím panteonu starých subarejských bohů neprokázali náboženskou snášenlivost, jak by chtěli mnozí historikové, nýbrž politickou prozíravost, která byla hlavní příčinou tisíciletého trvání chetitské moci. Tuto prozíravost projevovali u všech porobených kmenů jiných národů a jazyků, v případě indoevropských Lúvijců, kteří pronikli do přední Asie o něco dříve než Chetitě a usadili se v Kilikiji a v Kataonii. Lúvijci byli národem zcela rolnickým, pročež Chetitě jimi velmi pohrdali, byť na občinách svobodných rolníků měla státní moc zájem, neboť byly jádrem chetitské vojenské organizace i když licoměrně převzali panteon lúvijských bohů a lúvijštinu učinili jedním z jazyků náboženského kultu.

Podobnou chytrostí vyznačovala se celá řada starověkých dobyvatelů, Sumery a Akkady nevyjímaje. Tvrzení o náboženské snášenlivosti starověkých národů je zcela nepravdivé. Zárny příklad licoměrnosti dobyvatelů nacházíme též u Alexandra Velikého, byť i byl žákem Aristotelovým. I Alexandr při všech příležitostech obětoval bohům porobených národů. Pravou tvář jeho obětí bohům porobených národů odhaluje zář ohně požárů města Persepole: opilá řecká hetéra chopila hořící pochodeň a byla ve žhářství Alexandrovi příkladem, který v příkladu Persepolis následoval. Tak Alexandr zničil nezměrné poklady staroperské kultury, jichž rekonstrukce se již nikdy nezdařila řadě velkých perských učenců a králů pozdější doby. Rovnocenné dílo zničení alexandrijské knihovny a pro tento přehled dějin přední Asie významný skutek „Iva islámu“ Kutajby zmíníme později.

Dalším omylem historiků, který nelze přejít bez poznámky, jest tvrzení o „beránčí povaze“ Chetitů. Nalézají k tomu důvod při porovnávání obsahu monumentálních nápisů chetitských králů s nápisy králů assyrských. Asyřané neostýchají se chlubit hroznými hekatombami poražených. Chetitští vládcové to nečinili...

Jaká byla ale skutečnost? Assyřští králové opírali se nejen o vojenskou hegemonii jako v naší době císařové němečtí a Hitler, ale o skutečnost, že v době assyrské nadvlády původní obyvatelstvo jejich říše bylo převážnou měrou semitizováno, takže nemuseli dbát vnitropolitického důvodu, který Chetitě museli sledovat. Pro assyrské vládcy bylo vnitropoliticky důležitější, rasově a národnostně nesemitizované menšiny obyvatelstva *zastašovat*. Chetitům se nikdy nepodařilo většinu své říše ponásijštit a jistě s lítostí...

Máme se snad domnívat jako historikové, že výboje takového krále jako byl Muršiliš I., kterým co do rozsahu a dalekosáhlosti cílů můžeme přirovnat jen výboje akkadských králů Sargona a Naram-sina, byly prováděny bez „hekatomb“?

Ústup Muršilišův z jižní Mesopotamie, kde se mu nepodařilo zakotvit, zanechal v krajích střední Mesopotamie i severní Syrie ještě dnes zřejmé stopy v mnoha pahorcích, skrývajících rozvaliny...; na tomto místě zjišťují, že i „nepředpojatí“ vědci naší doby dovedou malovat v universitních učebnicích dějin *sny*, ku kterým jsou především sváďeni indoevropskou jazykovou příslušností Nésijců.

Jest to ale příznačná osobitost chetitské organizace, výrazně se odlišující od organizací jiných předoasijských národů, která v nás musí vzbudit obdiv.

Vynikali také v básnickém umění, neboť dokázali dokonale zpracovat předoasijské mýty.

Byli i výbornými matematiky – převzavše počtářství Babyloňanů rovnající se matematice novodobé Evropy genia Descartova a Leibnitze.

Nelze popřít obohacení krétsko-mykénské archaické řečtiny výrazy chetitskými.

Nemohu si ale dovolit, jak to činí historikové, mluvit o samostatné chetitské kultuře a umění, nýbrž jen o chetitské variantě churijsko-babylonské kultury.

V jednom musíme souhlasit s chetitologií ve jmenovitých osobách Besserta, Hrozného, Struveho a jiných jmen: Chetitská říše mimo úlohy, která připadla Fenicii (viz Kadmos), byla místem, po kterém kráčely mnohé z přínosů Subarejců, Sumerů, Babyloňanů do Evropy, neboť kolébkou řecké klasické vzdělanosti, která stala se úhelným kamenem kultury a civilizace západu, bylo *maloasijské přímoří* egejské části Středozemního moře a *nikoliv balkánské Řecko*.

Nelze také popřít historickou skutečnost chetitského mostu k Féniciánům a jejich mladším bratrům Židům.

Dále si nutno bedlivě povšimnout také úlohy chetitského mostu směřujícího z Malé Asie k národům střední Asie původu z churijské severovýchodní větve národů východně od Kavkazu, do Baktrie, ke kaspickému moři a dále až k jezeru Aralskému.

Na tomto místě vzpomínám si ustanovení chetitského zákona, dle kterého otrok protivivší se svému pánu „šel do hrnce“. Výklad tohoto zákona budí u chetitologů obtíže, takže se červenají a upejpají jako nevinné panny, byť i dobře věděli, co znamenalo.

Historikové sice promlouvají o lidských obětech, přinášených starověkým bohům, ale toto zde... jim vysvětlíme. Hekataios Milétský (cca 500 př.n.l.), citovaný Strabonem (Geografika XI, 1, 6–8 vyd. Neinecke 1915–25) svědčí totiž o národu *Getů*:

„Za nejlepší smrt se u nich považuje, když přestárlého rozsekají zároveň se skopovým a snědí. Ty, kteří zemřeli na nemoc, házejí za potravu psům a divě zvěři jako bezbožné a nehodné.“

Proč tento citát?

Prvobytně pospolná společnost pravěku vykazuje totiž na těle matriarchální etiky strašlivý vřed: *lidožroutství*.

Matriarchát Getů v době Hekataia Milétského, tedy v 6. stol. př.n.l. nacházel se v úpadkovém stupni, jehož etika odívala lidožroutské choutky do forem piety.

O deset století dříve u předoasijských Chetitů matriarchát byl již ozvěnou; tam byla strašlivá matriarchální neřest nazývána „výkonem hrdelního trestu“. Dobrou chuť, neboť slepé spravedlnosti musí býti zadost učiněno.

Zdržme se chvilku u Getů, když jsme se neostýchali vyhrabat z prachu Hekataia v podání Strabonově.

Čínský císař Wu-Ti požádal roku 126 před n.l. prostřednictvím svého vyslance Džang-Tiena vládce národa Jüe-dž ze země Kang-jü v té době velmi mocného, neboť o deset let dříve zničil říši řecko-baktrijskou (přežitek po výbojích Alexandra Velikého) o spojenectví proti společnému nepříteli, Hunům, kteří tehdy velmi silně tiskli čínského kolosa.

I když touto zprávou z dějin čínské diplomacie sleduji jiný účel – již první zmínka o Hunech, kterou jsem na těchto stránkách učinil – připomíná mi zděšení a hrůzu archeologa Woolleyho po otevření hrobu sumerské královny Šubat a současně zprávu byzantského historiografa Prokopia Cezarejského o Hunech (viz „Historikon bibliotico“).

Woolley totiž po otevření královských hrobů v Uru zjistil, že sumerští vládcové byli na onen svět doprovázeni takzvanou *hekatombou spoluumírajících*.

Prokopios Cezarejský, který poznal zvyky středoasijských národů za výpravy byzantského vojevůdce Belisra do Asie a speciálně proti Peršanům, mluvě o Hunech, říká, že při pohřebních obřadech hunských vůdců byla prováděna hekatomba jejich dvořanů a nejbližších spolubojovníků, kteří byli povinni následovat svého vůdce i ve smrti. Závěr Woolleyův a jeho interpreta Cerama („Bohové, hroby a učenci“ české vyd. str. 228, odst. 1) je krajně naivní, neboť funerální hekatombos byla nejen, jak jsme uvedli obyčejem Hunů, ale také *všech* kmenů turánských, mluvících jazyky aglutinujícími (viz i nálezy v ruských kurhanech).

Skupina jazyků aglutinujících skládala se ze dvou větví: severní, tj. turánské a jižní, drávido-mundské. Větev drávido-mundská vykazuje ale jiný pohřební obyčej: vdova po zesnulém byla upalována na hranici s tělem mrtvého – zvyk později od Drávidů přejatý i arijskými Indy.

V jednom z odstavců o klínovém písmu jsme se zmínili, že sumerština má aglutinující charakter. Sumerský zvyk funerálních hekatomb tvoří další doklad k turánskému původu Sumerů, na který poukazuje i jejich rasový typ zobrazený na sochách.

Je ale dokázáno, že Irán a Arabský poloostrov náležely v pravěku do oblasti kmenů drávidských. Je zajímavé, že nepřetržitá souvislost drávidských kmenů Iránu a Arabského poloostrova byla roztržena ve dvě *invazi člověka jiné rasy – výrobce pestré keramiky*, který při svém rozšiřování a usidlování sledoval toky větších řek a močalovitě kraje; v pravěku prvobytnosti byl totiž jedlíkem škeblí a ryb. Zvyk sídliti při tocích větších řek a při močálech zachoval si i když přešel k chovu dobytka a zemědělství. Proto nalézáme pestrou keramiku jeho výroby také u močálů a velkých řek střední Asie, i u Veliké Žluté řeky, čínského veletoku Jang-ce-tjang.

Za pozdějšího tlaku člověka bílé rasy byly drávidské kmeny Iránu donuceny ustoupit k svému těžišti, do přední Indie. V Beludžistáně a Seystánu zanechaly něco zbytků až dodnes rasově čistých. Z Arabského poloostrova Drávidé nemohli ustoupit, neboť klín výrobců pestré keramiky při tocích Eufratu a Tigridu jim znemožnil ústup; byli potom vstřebáni etnogenesí jihosemitských kmenů. Zbytky Drávidů na Arabském poloostrově lze nalézt ještě v historické době.

Dále jest velmi zajímavé, že Sumeři zmocnili se nejdříve klínu výrobců pestré keramiky na dolním toku řek Eufrat a Tigris oddělujícího drávidské kmeny Iránu od Drávidů Arabského poloostrova. Aniž bych musel přihlížet k nepatrným zbytkům zpráv, ve kterých sami Sumeři mluví o svém příchodu do jižní Mesopotamie od jihu, sumerské snažení o postup z jihu na sever proti proudu řek možno sledovat již od úsvitu dějin. Nikdy se zcela nezdařilo, protože vždy po nějaké době byli donuceni vrátiti se na jihomesopotámskou základnu zpět. Stálá sumerská touha po postupu na sever tvoří část důkazu, že do jižní Mesopotamie nevkročili od severu a že jejich příchod do přední Asie byl spojen se záhadou příchodu starých Egyptanů do Nubie a odtud do Horního Egypta.

Nemůžeme si odpustit poznámku, že v sumerštině byly zjištěny také některé jazykové prvky drávidské a mundské; týž vliv pocítujeme i v jiných turánských řečech i středoasijských jazycích a v jafetských jazycích Kavkazu. Vliv mundštiny na turánské jazyky jest dnes neprávem popírán, neboť geniální postřehy maďarského turanisty Hevesyho i jiných nemůžeme přehlédnout.

Vraťme se nyní ke zprávě z dějin čínské diplomacie.

Identifikace národa Jüe-dž byla vědci provedena; není vlastně ani příliš potřebná, neboť kdo zničil okolo r. 130 před n.l. říši řecko-baktrijskou, *Geti*, se kterými jsme se setkali ve zprávě Hekataiově. A čínské jméno země, kde Getové sídlili Kang-jü, jest totožné se jménem *Kang ha*, pod kterým zná tuto zemi Zend-Avesta, (Advísúr-jašt

54, 47) i jiné zarathuštrovské spisy, Znamená „zemí průplavů“. Na jiném místě Avesty (Míhr-jašt 14) jest nazývána *Chuaiři-zam*, „země Churijců“. V babylonštině se jmenovala Humariamá; na úsvitu dějin bylo mocenským střediskem severovýchodní větve Churijců, jejichž zájmová oblast rozkládala se od Kaspického moře až k Pamiru a k Hindukúši.

Chuaiři-zam či Kangha je zeměpisným názvem krajů na východním a jižním břehu Aralského jezera, které Zend-Avesta nazývá mořem Vourukaš. A v této zemi mýtický král *Jimo*, totožný s Džemšidem Firdúsiho eposu Šahnameh („Letopisy králů“), zanítil dle Avesty posvátný oheň Frobák a *dosáhl osvícení*. Tam se také později narodil jeden z velikánů lidstva, *Zarathuštra*, náboženský zakladatel ahuramazdovství země Eiranem Vasdžo, který obnovil již zapomínanou tradici mýtického krále Jimo a eticky ji prohloubil.

Jak vidno, Kangha byla zemí dalekosáhlého významu. A do této daleké země střední Asie vedl *třetí z chetitických kulturních mostů*.

Babylonská matematika a geometrie v chetitických překladech umožnila Getům během asi tisíce let mezi rokem 1500–500 př.n.l. div starověkého světa, obrovskou a rozsáhlou zavodňovací síť průplavů a kanálů střední Asie, největší vodní dílo starověku, které co do rozlehlosti a národohospodářského významu nebylo až dodnes překonáno.

Etnogenetickou základnou getských kmenů byli staří Churitě a nadstavbou prvky kentumové i satemové, takže lze o nich mluvit jako o Chetitochurijcích i jako o mitannochurijcích. Země Kangha a k ní se družící okolní kraje byly totiž dodnes nerozřátým gordickým uzlem etnogenese kmenů indoíránských a kmenů Venetů, Illyrů, Thráků, Kimerů i Frygů a nakonec také Saků to jest Skythů i jiných. Některé z getských kmenů byly již v 5. století silně poskythštěny.

Dějiny země Kangha a přilehlých oblastí od nejstarších dob až asi do 5. stol. př.n.l. patří k nejdůležitějším, byť i dosud nepopsaným stránkám starověkých dějin. Příčinou těchto prázdných stránek v učebnicích starověkých dějin jest, že mimo určitého počtu zpráv z jiných starověkých zemí zachovaly se nám jen tři prameny historicky odmítané.

Především básnický epos Šahmaneh od Firdúsiho, dále Zend-Avesta, kde historické skutečnosti země Kangha stávají se mythicko-náboženským snem zarathuštrovství a svědectví – židovské tóry v místech, kde popisuje genealogii potomků Jefetových, tedy *genealogický sen*, který se ale v zemi Kangha přetvořil v nepopíratelnou *historickou skutečnost*. Historicky jest nesporné, že země Kangha s přilehlými oblastmi disponovala již od dávných dob rozsáhlou literaturou (viz kupříkladu: Abú Rajhán al-Birúní: *Chronologie orientalischer Völker*, vyd. Leipzig 1878). Roku 651 n.l. zmocnil se islámský chalífát zemí střední Asie; ale teprve roku 712 n.l. začal islám pevně svůj dráp do země Chuairi-zam osobou Kutaiby ibn-Muslima, vojevůdce a místopředsedu chalífova ve střední Asii, který krvavou hekatombou potlačil rozsáhlé povstání, které již potřetí otřáslo islámskou veleříší. Kutayba ibn-Muslim, aby provždy odstranil intelektuální základnu vzpour, nařídil sebrat a spálit veškerou literaturu země Kangha a přilehlých oblastí psanou v dávných dobách na *dřevěné desky* a později na *volské kůži*, jakož i vyhnat učence *Hybri* ze země.

Kutayba tím způsobem odstranil úplně z dějin člověka historii těchto zemí v objemu asi tří tisíciletí; pro dobu od 5. století př.n.l. až do 8. století našeho letopočtu se zachovalo jen svědectví ve zprávách jiných národů.

Kdo byli učenci – Hibri, které Kutajba vyhnal ze země?

To je srozumitelné již z názvu Hibri. Uvedme podrobnosti, abychom mluvili jasně.

Již v době assyrské vojenské hegemonie nad přední Asií byli do země Kangha povoláváni učenci ze židovských přesídlenců v severní Syrii – jako znalci předoasijské kultury. Od té doby stalo se to vžitým zvykem, který vrcholil ve 3. 4. a 5. století n.l., kdy docházelo k povolávání židovských učenců ze Syrie, Mesopotamie, Baktrie i z Řecka v nebývalém rozsahu. Židé ovládli kulturu země Kangha do té míry, že v době těsně před arabskou invasí došlo téměř již k judaisaci země synkretickým židovstvím.

Hybri, vyhnaní Kutajbou uchýlili se s částí emigrujícího obyvatelstva do Chazarska na Volze, kde se stali intelektuální i hospodářskou základnou moci chazarských knížat a králů. I tam neupustili od misionářské činnosti, takže se jim podařilo Chazarsko judaisovat zvláštní formou synkretického židovství. Učenci, kteří samozřejmě byli i obchodníky, emigrovali potom ještě jednou, když Chazarsko podlehl islámu.

Taková jest historická skutečnost potvrzující, že v kanghsko-chazarských učencích Židech můžeme hledat znalce starověkých dějin střední Asie a znalce etnogenese mladších národů jafetské jazykové skupiny spolu se zrodem národů indoevropských. A touto dějinnou skutečností vyvrátil jsem výtku, že „židé o tom všem nemohli nic vědět, jsouce příliš vzdáleni od střední Asie“, kterou namítl dr. Eliáš, nebyv obeznámen se skutečností pobytu židovských učenců po dobu jednoho tisíciletí v zemi Kangha. Bez znalostí historických událostí zdá se to býti neuvěřitelné asi tak, jako souvislost bodů 1–10 na straně 5 (zde 2.) tohoto dopisu, byť i existovala. Neuvěřitelné

pro hebraisty i panbablylonisty právě tak, jako že formulace severního, tedy lamaistického buddhismu byla provedena synkretickými filosofy národa Kúš a nikoliv Indy neb Tibeťany, i jako skutečnost, že zobrazovací normy malířů národa Kúš jsou dodnes, tedy již po 2000 let, platné v indickém, indonésckém, čínském, tibetském i japonském malířství. A národ Kúš zmizel v propadlišti dějin již přece před 17ti stoletími!

Ale i mně nelze se ztotožnit s názory některých současných učenců, kde se snaží vidět v tvůrcích pestré keramiky nejstarší Churijce; předoasijská i středoasijská skutečnost to vylučuje: „předpotopní nosatci“, které pro přední Asii nazývám Subarejci, neboť v zemi Subartu na řece Chabur měli největší předoasijské středisko, byli antickou základnou pozdějších Churri, kteří převzali jejich kulturu a mnoho z rasového typu, tedy totéž jako se dělo v Číně, kde etnogeneze dnešních Číňanů jest jimi samotnými dosvědčena.

Jedním z nemalých zjištění, které jsme učinili sledující třetí chetitský kulturní most, bylo, že nejstarší Churri psali na dřevěných deskách a na svitcích z volské kůže černě zbarvenou fermeží, a nikoliv tuší. Můžeme tedy zamítnout názor historiků, že Sumeři byli tvůrci nejstaršího předoasijského písma a že Subarejcům i nejstarším Churritům nebylo písmo známé. Byla to pomíjivost psacího materiálu, příčina, proč se nám nezachovaly památky z doby před potopou jako svědci tehdejšího písma...

Z chaosu katastrofy chetitské říše, způsobené ve 12. stol. př.n.l. tzv. „mořskými národy“, vpravdě Thráky, Frygy, Arménci, vyplouvá na povrch vod starověkých dějin nikoliv již říše, ale králikárny malých územních celků bývalé chetitské říše, poplatné podmanitelům a současně s nimi také *chetitské hieroglyfické písmo*.

Kde, kdy a kým bylo toto písmo vytvořeno, jakož i důvod, proč Chetitě opustili daleko modernější klínové písmo, běžné přece v celé přední Asii, a zavedli „náhle“ hieroglyfy, což znamenalo krok zpět, zůstalo dodnes chetitským tajemstvím. Utěšujme se, že to bude jednoho dne doslovně „vykopáno“, neboť archeologie jest vědou náhlých zvratů v názorech. Zatím můžeme se domnívat, že Chetitě vedeni pudem sebezáchovy, vyhrabali hluboko již skryté prastaré písmo v reakci na zánik své veleříše, jako obnovení dávno již opuštěných tradic.

Nebo, že by toto písmo bylo snad... dávným písmem východochurijské větve, které Chetitě přinesli s sebou do přední Asie a nepoužívali jej? Nevíme – byť i prof. Hrozný měl pravdu, byl-li jat určitou ideovou příbuzností tohoto písma s písmem z Mohendžo Daró i s nejstaršími písmi krétskými, byť i jeho řešení chetitských hieroglyfů bylo mylné. Nejstarším nám známým písmem používaným v zemi Kangha jest totiž písmo odvozené z písma staroaramijského – dílo učenců Hibri – které potom prodělalo 3 stupně vývoje. To nám říká, že původní písmo země Kangha bylo již v době prvního povolávání židovských učenců do tohoto středoasijského uzlu zastaralé a nepraktické. A o potěšení archeologů a luštitelů starých písem zabývá se jeho rozřešením připravil je Kutajba ibn-Muslim.

K rozluštění chetitských hieroglyfů: archeolog Bossert hledal chetitský hieroglyfický nápis s bilingvou tak dlouho, až takový text skutečně našel s bilingvou v písmu a řeči starofénické. Ale i to mělo svoje obtíže, které odstranil Bossertův spolupracovník Steinherr zázračným způsobem ve snu! Dovolujeme si ale Steinherra opravit ve vztahu mezi bděním a spánkem!

Hieroglyfičtí Chetitě zanikli v 8. stol. př.n.l. ve výbojích assyrských králů a jejich národnostní zbytky se poaramijskily. Již dříve jsme se zmínili o zpusošení severní Syrie a Mesopotamie, způsobeném chetitským tažením Muršiliše I. do jižní Mesopotamie. Toho využila další vlna indoevropských přistěhovalců, tentokrát indoiránské větve, která od polovice 2. tisíciletí před n.l. zasahuje do historie přední Asie jako vládnoucí vrstva země Mitanni s hlavním městem Vašukani.

To ale neznamená, že v uvedené době do přední Asie teprve přišli, neboť v přední Asii jsou prokazatelní již před rokem 2000 před n.l., kdy vnikali do severní Mesopotamie, Syrie, Malé Asie, dokonce až do Palestiny. Přišli od severovýchodu, neboť nejdříve se zmocnili krajů okolo měst Aššur a Ninive, kde se nějakou dobu udrželi. Odtud se tlačili do severní Syrie, která se stala potom jádrem jejich říše. A tam u pramenů řeky Chabur dokonali zkázu předvěkého velikého města tvůrců pestré keramiky, jehož jméno dosud neznáme, které ale znovuobnoveno v době aramejských králů a potom assyrské nadvlády jmenovalo se *Guzana*.

Mitannci založili město své říše Vašukani na pravém rameni řeky Chabur, na místě daleko strategicky výhodnějším a od Guzany nepřilíš na východ vzdáleném. Jednali tedy dle vzoru celé řady starověkých dobyvatelů – zničením dřívějšího střediska a výstavbou nového porobeným povědět, že staré časy nenávratně zanikly a nastaly nové.

Za svého pobytu v krajích okolo měst Aššur a Ninive si Mitannci zvykli na assyrské užitkové umění druhého tisíciletí před naším letopočtem, které vzali za své. Tam totiž na dřívějším subarejském území kvetla tehdy umělecká výroba, která byla již silně ovlivněna Babylonií, ale která v jisté míře vyvíjela se samostatně. Tak keramika nebyla již pestrobarevnou, nýbrž jednobarevnou, byť i vkusnou a jiných tvarů. Na místo kamenných nástrojů nastoupily kovové. Pestrá keramika, která dominovala v severní Syrii po několik tisíciletí byla zásahem Mitannců opuštěna.

Mitannci byli východními Indoevropany, jejich řeč patří k tzv. satemové skupině jazyků indoevropských a tam mezi jazyky arijské – kdežto jazyk nášilí, tady chetitský vykazuje přechodnou povahu mezi jazyky jafetskými a indoevropskými asi jako řeči illyrsko-thrácko-fryžsko-kimerské. Takže chetitština jest členem předhistorické skupiny jazyků jafetsko-indoevropských. Zvláště v illyrštině a chetitštině dobře se zachovalo ono staroindické K, které v jazycích skupiny satem zaměnilo se v S v sanskrtském slovu pro sto.

Dnes je nám již spolehlivě známo, že staroindoevropské K bylo charakteristickým indoevropským jazykům okrajových oblastí středoasijských, které zahrnujeme dle tohoto K do skupiny kentum (jazyky keltské, germánské, italské a jazyk řecký), kdežto v ústřední oblasti střední Asie, tj. v zemi Kangha jazykovým vývojem byl projeven dle tendencí indoevropského hláskosloví zákonitý přechod K v S (jazyky indoíránské, aramejšťina, řeči slovanské a baltské).

Na základě toho všeho možno klidně prohlásit, což historikové dosud nečiní, že Chetitě přišli do přední Asie ze západní okrajové oblasti střední Asie – což mimo ještě jiné jest potvrzeno spirálovitým půdorysem chetitských měst v přední Asii, který jest společný též kiméřským sídlištím jako znak doznívajícího matriarchátu, kdežto Mitannce nutno pokládat za odštěpek arijských kmenů, které se odstěhovaly do Indie, jak také svědčí božstva mitannského pantheonu, který sdíleli s indickými arijci: Mithra, Indra, Varuna a Nasatja). Ještě asi z r. 1400 př.n.l. je nám známý vládce malého knížectví Kelte u Jeruzaléma, jménem Šuwardata, který byl potomkem nejprvnějších arijských přistěhovalců do Palestiny. Z prvé doby pobytu východních Indoevropánů v přední Asii víme jen málo, na kolbiště světových dějin zřetelně vystupují teprve v 15. stol. před n.l. V tomto století totiž jeden z knížecích rodů začal ovládat velkou část země Subartu, jejíž četná malá knížectví byla mu poddána. Pod vládou mitannských vládců stává se ze země Subartu prokazatelná významná říše, jejíž území obsahovalo Syrii, horní Mesopotamii, velkou část Assyrie s městem Ninive a maloasijské kraje.

Západní část mitannské říše byla nazývána zemí Hurri, pročež subarejská řeč získala název Churijština a obyvatelé země Subartu název Churrité (Churijci). Hlavní město mitannské říše neslo arijské jméno Vašukani (dnešní Fecheria). Dynastie země Hurri byla v 15.–14. stol. před n.l. spřízněna s dynastií Mitanni.

Nejstarším králem mitannské dynastie byl Tušratta, pravuk Šanšatarův a vrstevník faraonů Amenofi III. a IV. V době Tušrattovy vlády byla mitannská říše již oslabena a menšího území, ale přesto obávanou předoasijskou mocností. Egypťští faraonové uzavírali úzké přátelské pakty s mitannskými vládci, aby si zajišťovali jejich spojenectví proti chetitským králům. Tři z mitannských princezen staly se egyptskými královnami. Sestra Tušratti, Giluhepa byla ženou Amenofise III. a jeho dcera Tatuhepa ženou Amenofise III. a později také Amenofise IV. Avšak v poměru k Egyptu byla mitannská říše slabším partnerem. Mitannští králové nedostávali ženy od faraonů, ale zlato a peníze.

Po smrti Tušrattově začal rozklad mitannské říše vyvolaný především stále rostoucí mocí chetitského krále Šuppiluliumy z Chatušaš, který ovládal celou řadu mitannských vasalů v pohraničních územích a když zemřel faraon Tuth-ench-amon (asi r. 1357 př.n.l.) neobrátila se vdova po něm se žádostí o ženicha k Mitanncům, ale k Chetitům. Tušrattův syn Mattiuaza musel si vzít za ženu jednu dceru Šuppiluliumy, který po smrti Tušrattově zasáhl mocně do sporů o mitannský trůn, aby jej získal pro Mattiuaza. Archeologové vykopali řadu smluv, mezi nimi i ty, které jsou nejen pouze historicky, ale i kulturně historicky nesmírně důležité. Ale brzy po smrti Mattiuazově (okolo r. 1360 př.n.l.) Chetitě rozbořili hlavní město Vašukani a tím zasadili mitannské říši smrtelnou ránu.

Okleštěný mitannský stát, jehož hlavním městem stalo se severněji položené město Taidi, vklíněný mezi Chetity a novou assyrskou vojenskou velmoc, nemohl se udržet. Taidi bylo v roce 1308 před n.l. dobyt assyrským králem Akad-niriari I. (asi 1310–1281 před n.l.) a rozbořeno. Tím zmizela mitannská říše provždy z předoasijského kolbiště.

(pravděpodobně část textu chybí)

Chetitě a Mitannci – (přejali) starobylou kulturu, umění, učení o božstvech od nositelů kultury pestré keramiky, tedy v případě Chetitů, Mitannců, Aramejců od domorodých nástupců této kultury, jejíž předpotopní těžiště bylo v zemi Subartu.

Aramejci znovu postavili v Guzaně kryté božiště přesně v půdorysu, v stavebním slohu a významu předhistorického subarejského božiště (hilani) astrální triády Šamaš–Tešup–Hepet, triády sedmibožstva Elohim ve světě Jecira, jejíž tři obrovské sochy daly znovupostavit na kolosy přední fasády božiště bohyně Venušiny sféry Hepet (assyrsky Ištar).

Aramejci na rozdíl od Mitannců a shodně s Chetity zachovali svůj jazyk a porobené obyvatelstvo arameisovali, tedy posemitštili. Používali dvojího druhu písma: písma klínového a písma vlastního, tedy aramejského. Písemné památky již zmíněných nápisů na kamenných deskách prehistorických reliéfů se z doby Hadianu a Kapary

nezachovaly, protože používali churijského psacího materiálu – dřevěných desek a svitků kůže, na kterých psali černou zbarvenou fermeží – psali tedy na materiálu, který snadno podléhá zkáze i kvůli dalším podmanitelům. Je zajímavé, že dnes již nečitelné otisky aramejského písma z doby Hadianu a Kapary psané fermeží zachovaly se v hlíně na místech, které zůstaly až po naši dobu dostatečně vlhké, tedy tam, kde dřevo i svitky kůže zcela shnily.

Z kulturních hodnot, které Aramejci přinesli s sebou, nedokázali vnutit domácímu obyvatelstvu ze země Subartu, které jistě nebylo původní, ale velmi smíšené krve, nic jiného, než aramejskou řeč a písmo. Od té doby získávala aramejšтина stále více půdy a rozšířila se v celém předním Orientu. Aramejci si zjevně neponechali žádné ze svých dřívějších božstev, ale převzali zcela a úplně dávný subarejský pantheon Sedmibožstva Elohim.

Vláda dynastie založené Hadianem neměla ale dlouhého trvání, neboť znovuobnovené pravěké město s nádhernými paláci a bojišti bylo okolo 1100 př.n.l. zničeno mocným assyrským králem Tiglat-Pilesem I. Dobyvatelské činy tohoto assyrského krále v severní Syrii a horní Mesopotamii měly ale jen přechodný význam, neboť v době Adad-nirary II. (911–891 př.n.l.) vznikl nový aramejský stát na území severní Syrie a horní Mesopotamie pod vládcem Abi-salamu (Absalon) s názvem Guzana. Avšak již roku 808 př.n.l. assyrská královna Semiramis, matka Adad-nirary III., zmocnila se aramejského státu Guzana, jehož území jako assyrské provincie bylo dále nazýváno Guzana a spravováno assyrským místodržitelem. Roku 793 před n.l. byl místodržitelem v Guzaně assyrský eponym Mannu-ki-Aššur.

V Assyrii byl totiž každý rok označován jménem některého z vysokých úředníků, tzv. eponymů. Seznamy obsahující tato jména v chronologickém pořadí nazýváme listinami eponymů.

Nález assyrských klínopisných a aramejských tabulek pocházejících ze 7. stol. př.n.l. potvrzují, že na území Guzana převládly assyrské názory. Dle těchto tabulek musíme ale konstatovat, že i tehdy zvítězili staří subarejsťi bohové, a jak klínopisy říkají, Tešup bydlil dále v Guzaně spolu se Šamašem a Hepet.

Na konci 9. stol. př.n.l. byly guzanské kraje v tak pevné moci assyrské, že král Sargon I. přesídlil po rozboření palestinského města Samary r. 722 př.n.l. k řece Guzana (bibl. Gozan, dnes Chabur) část židovského národa na zbytek měst měděských.

Odtud potom i z Médie byli povoláváni židovští učenci do střední Asie do země Kangha. Jest nám známo, že gozanští Židé používali k přepisům starohebrejských spisů drahocenného materiálu, aby dle jejich domněni nepodlehly zkáze: svitků z měděné dlouhé folie s vytepaným textem. Litujeme, že nebyly dosud nalezeny a pravděpodobně také nebudou, neboť jak bývalá sídliště židovská v Guzaně, tak i palestinské kraje, byly od těch dob navštíveny nejednou loupeživou soldateskou – a ještě v 5. stol. př.n.l. znamenalo několik kilogramů mědi a mosazi pro mnoho lidí veliký poklad.

Další osud starých kulturních území okolo řeky Chabur byl spojen s osudem assyrského státu, který podlehl roku 612 př.n.l. spojeným vojskům Médů a novobabylonské říše. Pokus posledního assyrského krále Aššurballita II. udržeti se v místě Harran se nepodařil a tak r. 606 př.n.l. mizí mocná assyrská říše z předoašijských dějin. Médové a po nich vbrzku následující Peršané nezanechali v severní Syrii a horní Mesopotamii zřejmějších stop.

Teprve za výbojů Alexandra Velikého a v pozdější době říše římské nabyly tyto kraje nového významu, jak o tom svědčí síť od nich vybudovaných rozsáhlých silničních spojů (viz: Tabula Peutingeriana pozdně římské říše).

Roku 363 n.l. císař Jovián musel odstoupit východní část těchto území říši parthské, kterou již okolo r. 250 př.n.l. založil rod Aršakovců, který se zmocnil vlády nad Iránem. Parthové dle svědectví Strabonova (XI, 9) vyšli ze středoasijských krajů okolo Aralského jezera.

Zmínivše se v případě Parthů opět o střední Asii, nelze opominouti upozornit na několik středoasijských historických skutečností z prvních tří století n.l., které od té doby až dodnes ozařují kulturu veliké části Asie a s tou také celou řadu esoterních soustav tzv. Vysoké Asie (angl.: Innermost Asia) velmi zvláštním světlem.

Jedná se nám o malý středoasijský národ Kúš, který v 1. stol. př.n.l. vyšel ze svých dávných zaráfšánských sídlišť ve střední Asii, aby formou politických paktů a válečnými výboji vytvořil vedle říše římské, Číny a říše parthské jednu ze čtyř světových velmocí prvních století našeho letopočtu. A nejen to; malý národ *Kúš*, jehož etnogenese jest vědecky sporná, takže pátrajíc po jeho původu jsme nuceni přijmouti za své zprávy, které o tom přinášejí učení Hibiri ze země Kangha (byť i v tomto případě se mnou dr. Eliáš nesouhlasil), vytvořil ještě víc: závažnou říši ducha, kterou nazýváme Mahájána, Velkou Cestou, či severním buddhismem. Malý, ale mocný národ, který dospěl k vrcholu moci během 1. stol. n.l., začlenil do své říše kraje od střední Asie až do poloviny přední Indie.

A byl to kúšský vládce Kadfíses I., který z toho důvodu nese dodnes řecký přídomek „Veliký Spasitel“. Jeho nástupce, Kadfíses II. (asi 45–78 n.l.), pokračoval ve velikém „spasitelském“ díle svého předchůdce. Říše Kúš

nabyla největšího významu za vládců Kaniška (asi 78–123 n.l.) a sice jak mocensky, tak i na kolbišti ducha. Po tom nastoupil Huviška a Vasudéva; vysláním misionářů podařilo se jim mezi r. 67–170 n.l. za vlády čínských císařů z dynastie Han rozšířit v Číně severní buddhismus. Kulturní historikové nazývají mesiášskou činnost uvedených kúšských vládců činností synkretickou; nelze mi souhlasit, neboť existuje zřejmý rozdíl mezi filosofií Velké cesty severního buddhismu a náboženskou synkresí pozdějšího tibetského lamaismu jako náboženství.

Nelze pochybovat, že rod Kúš vycházel z tradice Zend-Avesty; právě proto dobře viděl dlouhodobost zápasu dobra se zlem, který dle Avesty po naplnění věků měl býti vyřešen příchodem Saošjantovým.

Proč by mělo lidstvo čekat, když dle kázání Buddhova utrpení a vykoupení z něho lze každému člověku mocně zapráhnouti síly ducha, aby prohlédl osudy jsoucna a poznal, že vše jest „nicotné“ a potom aniž by mu bylo zapotřebí potřebný soud k správnému jednání teprve uvažovati, rozzáří se v něm náhle takový soud? (tháaso mam patibhanti?)

Jsou také ale takoví, kteří nechtějí kráčet cestou čisté abstrakce, neboť jsou buď příliš zatíženi barvitou konkrétností světa jevů, nebo představami náboženských pantheonů; ti se musí naučit vystupovat výškami pohřížení, aby si nakonec v nejvyšší sféře otevřeli bránu vykoupení ze světa pomíječnosti a utrpení. A k tomu jim slouží *tantrismus* – především ve formě *šakti-jogu*.

Bytosti všech druhů lidí nejsou prosty egoistických rysů. Tak to učí dál Veliká cesta: „Jest nutné, abych nesl tíhu všech jsoucností... musím dát svoje jáství do zástavy a nésti vykoupení celému všehomíru z putování...“ A proto nad stupněm svatosti stojí *Dokonalí, Paččekabuddhové*, kteří nezískali vykupujícího vědění jako žáci universálního učitele, ale z vlastní síly; nemohou ale svoji dokonalost veřejně vyhlásit, neboť nejsou povoláni k tomu, aby se stali universálními učiteli, protože v jednom rozmezí věků může existovati v určité soustavě světů pouze jeden universální Buddha.

Pojem paččekabuddhy jest velice pozoruhodný, neboť zcela jest souhlasný s názorem Mojžíšovy Genese; i v primitivních dobách, kdy se ještě neprojevil universální učitel a proto ještě neexistuje jeho učení či obec jím založená, není mohutně toužícímu přístup k poznání uzavřen.

Na uznání takové, ne vždy každému zřejmé, vykupitelské činnosti bylo založeno církevní uctívání boddhisattvů lamaistického buddhismu.

Hlavním tématem Veliké cesty jest otázka utrpení a vykoupení v bolesti putování, kde otázka buddhovství ustupuje zcela do pozadí; v pravdě se jedná o filosofický názor a o z něho plynoucí intuici: „tháaso mam patibhanti?“

V dalších odstavcích poukázali jsme na dávné spojitosti, existující mezi buddhismem vůbec a šivaismem, kořenícím v drávidismu. Paččekabuddha jest totiž souznačným pojmem s *bohočlověkem šivaitů*; mimo to podmínky uskutečnění až na nepatrné obměny jsou u obou stejné, jichž směrnice znamenají vykupitelství v bolesti putování řadou životů.

Tyto spojitosti mezi buddhismem a šivaismem neplynou z nějakého synkretismu kúšských vládců; to vše bylo již dílem Gautamy Buddha, jak nám dokazují jeho výroky, které i v případě paččekabuddhy jsou ohromující jasností a přesností.

V případě paččekabuddhy, šivaického bohočlověka i čínského Šang-ti, dříve již zmíněného, narazili jsme na něco, co později zvážíme na vahách rozmyslu, neboť jest to velmi blízké *Velikému arkánu kabaly*.

Říše kúšských vládců neměla dlouhého trvání, neboť po posledním Aršakovci Arbatanu V. zmocnil se v parthské říši vlády perský Sasánovec Ardašír (r. 226 n.l.); obnovená perská říše velmi omezila význam říše kúšské. Mimo to asi v polovici 3. stol. n.l. odpadla od této říše indická území, takže říše Kúš ztratila svůj dříve veliký význam.

Vrátíme-li se do přední Asie, nalezneme v zemi Subartu velmi změněné podmínky, neboť velká část Syrie byla pokřtěna. Velmi četné zbytky zřícenin nestoriánských klášterů poukazují na význam nestoriánských mnichů, který krátce potrvál i po dobytí země Subartu a Mesopotamie kalifem Omarem (634–644 n.l.), neboť to byli právě oni, kterým vděčíme za mnohé ze starořecké filosofie i alchymických tradic starověku tím, že předali svoje znalosti Arabům, kteří nám je zachovali i dále vyvíjeli.

Ale i za vlády mohamedánských kalifů podržely si severosyrské a mesopotamské kraje svůj národohospodářský význam, zvláště za vlády Ejubidů, dynastie Saladinovy (1169–1250) a uměnilovných Ortukidů z Mardinu (1108–1408) dosáhly nového rozkvětu, který byl na krátkou dobu přerušen vpádem Mongolů, 1259.

Navštívíme-li dnes tyto kraje, není již nikde ani zdání po bývalém rozkvětu, tak důležitém v kulturních dějinách lidstva. Byl to hrozný Timur Chromeč, který z pomsty nad obranou města Mardin, po dva roky mu úspěšně vzdorujícího (1400–1401), zpusťošil plodné horní Mesopotamie a severní Syrie a srovnal jejich kvetoucí města a

četné vesnice se zemí, jakož i dal usmrtit veškeré obyvatelstvo. Životopisci Timurovi vyprávějí o pyramidách smrti, které dal zřít z usekaných hlav pobitého obyvatelstva.

A tak od doby hrozného zásahu Timurova až dodnes tyto kdysi tak důležité kraje s dalekosáhlým kulturním významem zůstaly sporými pastvinami, kterými kočují neustále mezi sebou se svářící kmeny arabských Beduinů.

* * *

Vážený příteli, zamýšlel jsem po stručném vypsání dějin nejzávažnějších krajů přední Asie nabídnouti Vám výlet do severozápadní Syrie – a sice především do oblasti ovládané dnes kočovníky kmene Milli, stále se svářících s jinými beduinskými kmeny národa Aneze i s kočovnými Kurdy — „*Na křídlech imaginace*“.

Tohoto úmyslu se vzdávám, neboť předchozí stránky obsahují řadu vědeckých důkazů *o kulturně-historické skutečnosti*, které není zapotřebí obohacovat ještě více rozsáhlou řadou *visionářských snů*.

Avšak i visionářské „sny“ mohou napomáhati odhaliti mnohé, dodnes zahalené vědcům mlhovitostí dávných dob. Několika obsáhlými dopisy seznámil jsem Vás s teorií i praxí visionářské činnosti intelektuálního zaměření, která i na poli historických skutečností neztrácí svoji platnost. Proto chcete-li vyskočit po hlavě a dopadnout rovnýma nohama na pole „*předdějinných skutečností*“, uváděných na některých stránkách dnešního dopisu – použijte k základnímu pokusu magického znaku sefiry *Jesod*.

Budete-li chtít navštívit kraj Velké Žluté řeky „skočte“ do středu znaku mnou dávno již uvedeného genia: v jeho světle uzříte, že určité verše Genese, líčící předdějinné skutečnosti i text etiopské verše „knihy Henochovy“ jsou založeny na skutečných událostech. Nemyslete ale, že k návštěvě Číny Vám vnucují znovu použitý znak; takže zbývá pouze vhodně volit.

Nedomnívejte se také, že takové „výlety“ umožňují jen speciální magické znaky. Tak kupř. k návštěvě středoasijské země Kangha možno s úspěchem použít znaku rodu Sijávušova – a právě tak k návštěvě kúšských vládců jednoduchých znaků rodu Kúš. A kdybyste snad chtěl zřít adamický mythus Tóry ve světle skutečnosti, prosím, abyste použil Znak odvozeného z tvaru písmene Alef, který jest na pantaklu Gan-Eden.

* * *

Rozsáhlá řada archeologických důkazů nepřipouští již pochybnost o předdějinné skutečnosti lidu, který si stále zachovával zvyk usazovati se při tocích řek jako podvědomou vzpomínku na svůj civilizační stupeň, kdy byl jedlíkem škeblí a ryb. Proto území, které obýval, bylo velmi rozsáhlé a rozkládalo se od mesopotamského pobřeží Perského zálivu přes střední Asii až do severozápadní Číny a na druhé straně přes horní Syrii až na Balkán.

Je závažné, že kulturní vrstvy tomuto lidu náležející nacházejí se v jižní Mesopotamii a ve střední Asii okolo Aralského jezera archeologicky pod *vysokou vrstvou naplaveniny*. Tato vrstva naplaveniny odděluje v Mesopotamii kulturní vrstvy tohoto lidu od kulturních vrstev sumersko-akkadských. Zmíněná skutečnost vede mne k postavení hypotézy, že mytické dějiny člověka obsažené v Tóře a zakončené rozsáhlou přírodní katastrofou v podobě „*mabul*“, všeobecné potopy, jsou vzpomínkami na *dějinné skutečnosti tohoto lidu*.

Kulturu tohoto lidu nazývám dle archeologických nálezů pro přední Asii „kulturou tvůrců pestré keramiky“, pro střední Asii dle sovětských vědců „kulturou kelteminarskou“.

V této souvislosti je nutno se zmíniti o jiné keramice a sice o tzv. staromonochromním druhu tlustostěnných tvarů v primitivní hrnčířské technice. Byla zhotovena z velmi hrubě plavené hlíny a je šedě někdy černě nebo žlutohnědě i červeně potažena a dobře leštěná. Její tvary jsou jiné než u pestré keramiky a sice velmi primitivní. Nápadným jest pomalování některých kusů, které lze vysvětlit jen jako vliv pestré keramiky.

Staromonochromní keramika tvoří totiž nejhlubší archeologickou vrstvu, která ale sahá dosti vysoko do druhé archeologické vrstvy, do vrstvy pestré keramiky. Pestrá keramika byla sice ještě zhotovována ručně, bylo ale používáno jiného druhu hrnčířské hlíny, znamenitě plavené, je daleko tvrději vypálena a tenkostěnná, někdy tenká jako slabý karton, zřídka jednobarevná a převážně krásně malovaná.

Vzniká proto otázka, zda výrobci prehistorické jednobarevné keramiky patřili k téže rase jako tvůrci pestré keramiky. Další otázkou je, zda snad pestrá keramika není jen pouhým vývojem jednobarevné. V případě, že výrobci pestré keramiky byli novými přistěhovalci, žilo původní obyvatelstvo vedle nově přichozích po dlouhou dobu s nimi v míru a bylo od nově přichozích pomalu vsťebáváno. A na to poukazuje adamický mythus Tóry, dle kterého synové Adamovi brali si za ženy dcery z *jiného* národa.

Pestrá keramika tvoří dle výrobní techniky, tvarů a ozdob tři skupiny úzce, tedy nepřerušovaně, vyvíjené. Nádoby mají obvykle širokou ostře odříznutou spodní plochu. Nejstarší skupina jest opatřena lesklou malbou se základními tóny černé, hnědé, červené a oranžové barvy různého odstínování. Druhá skupina je opatřena

dvojbarevnou i trojbarevnou malbou. V době používání úmyslné dvojbarevnosti dosáhla pestrá keramika vrcholu rozkvětu. Třetí skupina je malována bíle ve spojení s polychromií.

Malované vzory jsou geometrické, jednoduchých základních vzorů; sestávají z horizontálních linií; klikatin, obloukových vlnovek, pásů s různou výplní, řad bodů, trojúhelníků, úhlů, šikmých čárek. Vzácnější jsou kruhy v řadách a velmi nápadná jsou šachovitá pole, rhomby i síťovité vzory. Zvláštní motivy jsou čtyřlístek a tzv. *maltézský kříž*, hvězdičky a hvězdice.

Ale i zvířata jsou častá. Především čtvernožci, zvláště býci a gazely vyobrazené vleže nebo pololeže s nohama složenými pod tělem. Hlavu zobrazovali velmi prostě, v profilu hledě dozadu, kdežto rohy a paroží stojící en face. Zvířata jsou často seřazena v řadách za sebou a mezi nimi nacházejí se vzory z bodů neb čárek k vyplnění plochy.

Lze také vidět letící ptáky se široce rozepjatými křídly, ptáky vzlétající i dosedající, pasoucí se stáda, hady, jedovaté stonožky, kobylinky a podobné. Zvláště oblíbeným zvířecím motivem byla býčí hlava jako symbol božstva Tešup.

Daleko primitivnější jsou namalováni lidé. Nacházejí se v řadách držící se za ruce, tančící, nebo skrčeně sedící. Vidíme lidi s pozdvíženými rukama, zobrazované stejně v předpotopních vrstvách jihomesopotamských, v suse, v západním Iránu, střední Asii, v severozápadní Číně. Na jedné z nádob předpotopní vrstvy nacházíme vyobrazený vůz s dvěma jedoucimi muži. Kolo vozu bylo velké a mělo osm špicí. Koně byli malí – a zapřaženi po jednom za sebou tak, jak bylo zvykem na pozdějších tzv. kapadockých pečetních válečcích ze 3. tisíciletí př.n.l.

Rostlinným motivem je *pistáciový strom a datlovník*, zvláště používaný k namalování *obětních misek*. To znamená, že tyto dva motivy byly již v předpotopní době mytologicky významné; oba tyto stromy hrály v symbolice předoašijské mystiky ve všech dobách vynikající úlohu. Proto nacházíme pistáciový strom a datlovník jako význačné symboly i v *adaptaci Adama-Kadmona*.

Z množství nálezů lze bezpečně soudit, že *středisko* předpotopní kultury pestré keramiky nenacházelo se snad v jižní Mesopotamii (v městě Ur), ale na severu Subartu, který v době assyrské nadvlády jmenoval se *Guzana*.

Kultura pestré keramiky náleží mladší době kamenné – nástroje byly z pazourku a obsidiánu – nebylo ještě používáno hrnčířského kruhu.

Obsáhlého popisu žádají si velmi vzácné nálezy soch. Zmíníme se jen o nejdůležitějším. Podivuhodné jsou hlavy soch – jejichž obličej tvoří téměř jen nos zcela nepravděpodobně utvářený a veliký a oči, takže hlava se podobá hlavě *ptačí*.

Ústa jsou význačná tenkými a přesto odolnými rty. Čelo je vysoké (dlouhé) a tak hluboce dozadu skloněné, že se na první pohled zdá, jakoby neměly žádné čelo. Nos je okolo rtů vyholen a pod bradou čtvercovitě zastřižen asi tak, jako jest zvykem ještě nyní u nordických rybářů naší doby. Vlasy dlouhé, uprostřed rozděleny pěšinkou a při tom sčesávány dozadu.

Hlavy žen vykazují velmi malou a nevystupující bradu, vlasy sčesány dozadu a na spáncích splétány do dvou cůpků visících po stranách tváří. Profil žen silně připomíná některé z typů mladých bezvousých Židů s dlouhými a nakadeřenými pejskami z polských měst; mají ale ještě níže skloněné čelo, větší a ještě více zobákovitější nos i oči více jestřábí než uvedené židovské typy.

Při pohledu na hlavu ženy en face zvlášť jasně vyniká již zmíněný dojem ptačí hlavy: nezřetelná, malá, jakoby chybějící brada, široký a veliký zobákovitý nos, takže se zdá, že jsou bez tváří a nad vystouplýma očima nepatrný proužek čela; teprve pohlédneme-li na hlavu svrchu, uvidíme, že se jedná o vysoké, dozadu velmi hluboce skloněné čelo, které při pohledu zepředu vypadá, jako by byly nad čelem lysé...

Ženy odívaly se dlouhou přiléhavou košilí, na hlavě nosily závoj a nezbytným doplňkem byla malá, příruční kabelka, kterou nosily v levé ruce. Chodily bosy.

U mužů setkáváme se s trojím druhem oděvu. Především s dlouhou košilí až po kotníky a opatřenou úzkými a přiléhavými rukávy. Košile je dole vroubena asi 10 cm širokým ozdobným pruhem s dolů směřujícím čárkováním a je nad boky pod žebry přepásána. K takové košili nosili na hlavě asi 7 cm vysokou pokrývku s plochým dýnkem. Chodili bosí i obuti do střevců s úzkou, zobákovitou, nahoru zahnutou špičkou.

Druhý typ mužského oděvu byl velmi zvláštní, se kterým se v době historické nikde již nesetkáváme. Skládal se z více souběžných horizontálních volánků, které se rozdělovaly na četné, těsně vedle sebe položené „třásně“. Jednotlivé třásně jsou úzké a dole zašpičatělé a každá z nich má uprostřed podélný vrub. Tento oděv vzbuzuje dojem, že se skládal s dlouhé úzké šerpy, na kterou byly přišity těsně vedle sebe třásně rostlinného motivu –

mečovitě listy – a takto ozdobená stuha otočena okolo těla začínaje levým ramenem, kdežto pravé rámě bylo nahé.

V pravé ruce nosili válečný kyj.

Je velmi zajímavé, že šatem tohoto druhu jsou oděny také figury vyryté do nejstarších sumerských pečetních válečků ze začátku 4. tisíciletí př.n.l. Dle typů nosatých obličejů figur usuzujeme, že na těchto válečcích nejsou zobrazeni sami Sumeri, ale božstva převzatá od tvůrců pestré keramiky.

Třetí druh oděvu skládal se z košile dlouhé až po kolena s krátkými rukávy, na kterou byl oblékán tzv. kapadocký kabát, který nechával pravé rameno a levou nohu nepřikryté, dole byl zaokrouhlen a dosahoval téměř až k patám. K tomuto oděvu náležely také již zmíněné zašpičatělé střevíce a také holinky do polovice lýtek. Tento oděv doplňovala vysoká homolovitá pokrývka hlavy, kterou možno také pokládat za prototyp mitry. Typ tohoto oděvu byl nošen v chladnějších krajích; později byl s nepatrnými úpravami převzat od Chetitů.

Bojovníci byli ozbrojeni válečným kyjem nebo palicí, které nosili v pravé ruce a současně bumerangem, nošeným v levé ruce. K těmto zbraním přidružil se v době přechodu do doby měděné válečný srp z mědi, který se později vyvinul v zakřivený i rovný meč.

Je nesporné, že luk a šíp byl tvůrcům pestré keramiky původně cizí, jak svědčí velmi vzácné nálezy špiček šípů z pazourku a obsidiánu, dokonce se zdá, že byl neoblíben a že byla stále dávana přednost bumerangu. Z toho lze s jistotou soudit, že *tvůrci pestré keramiky nepatří k černé rase*.

Velmi závažným svědectvím o vysoké kultuře tvůrců pestré keramiky jsou reliéfy na deskách z bazaltu a vápence, tzv. orthostaty, kterými byly z venku obkládány sokly význačných budov a božišť, aby zdi z nepálených cihel byly chráněny před povodněmi. K obsahu některých reliéfů se vrátíme při popisu jednotlivých činitelů sedmibožstva Elohim, kde se také zmíníme o typu staveb nádherných božišť – *hilani* – které i v člověku naší doby vzbuzují veliký údiv. Obrovské sochy božstev stojících na zvířecích kolosech zaujmou mystickou hrůzou, která ve starém orientu obklopovala vše božské.

Vzpomínám také staroegyptské analogie: má-li olovo získati obsažným a přitom náhlým skokem formu a vlastnosti zlata, žádá si injekce, zvané *asem*. Olovo, byť i sedřeno prací jako starý otrok, nemůže bez zásahu zevní inteligence získati vlastnosti zlata.

Kněží memfidského Ptaha používali uvedené analogie ještě v posledních stoletích př.n.l. k výkladu genese druhu Sapiens z rodu Homo.

Předchozích sedm odstavců připojuji, abych ukázal, na kterém místě tajemství *Adama-Protoplasta* a *Adama-Beliala* jsou spjata s velkým arkánem *Adama Kadmona* v nedílňý celek... A současně několika slovy osvětlil základnu esoterní nauky o *všeobecné degeneraci*, jinak skrytou v příšeří mytů.

A co se týká výše zmíněné staroegyptské analogie, novodobí historikové chemie říkají, že *asem* existoval pouze v *abstrakci*. Nenamítám nic proti tomu názoru; doplňuji pouze tím, že *asem* jako abstraktní představa (pouhý pojem) měl svoje zevní, tedy *konkrétní vehikulum*. Právě proto, že existoval jen v abstrakci...

Abstraktní představy čili pojmy, jako vibrace mozkových buněk či cokoliv jiné, nejsou zevně vnímatelné, takže potřebují, aby se staly konkrétně zjevnými, zevního vehikula: *slov řeči*. A toto specifické vehikulum vzniká *akustickým děním*, které jest vyvoláno hlasem a speciálně modifikováno ústrojí ústní dutiny korespondujícími s dalšími tělesnými orgány.

Avšak lidská řeč vykazuje u různých národů dalekosáhlé rozdíly.

Logika, jejíž veškerý obsah jest založen na pojmech, právě pro svůj obsah, staví ve všech lidských řečech *tytéž* úkoly, které jsou ale různými jazyky *různě* řešeny. Otázka, jak a proč tytéž logické úkoly řeší různé jazyky různě, vedla k výstavbě tzv. *srovnávací jazykovědy*.

Základním úkolem srovnávací jazykovědy je z tvarů historických řečí odvoditi a otevřítí těmto jazykům za podklad sloužící *prařeč*. Avšak tím způsobem otázka řešení logických úkolů v různých jazycích zcela rozdílných nebyla rozřešena; naopak, stala se ještě palčivější, neboť i prařečí jest celá řada – velmi dokonalých a již v základech se od sebe již velmi lišících.

Proto filosofie dospěla k *domněnce*, že za prajazyky právě pro jejich mnohost a rozdílnost nelze hledati již nic jiného, než *zvířecí instinkt*, asi tak, jako za podivuhodnou geometričností pavučiny a za pospolitou organizaci včel či mravenců. Ale domněnka zůstane vždy jen domněnkou, to jest může býti pravdivá i mylná... Nebo skrývá se za touto problematikou víc?

Odpovězme kategoricky: *ano... adaptace prařeči Adama-Kadmona!*

Vážený příteli, vyslovil-li jste přání, abych se odvážil o odhalení Velikého arkána kabaly, musíte mi dovolit, abych jeho obraz odhalil svobodně a mnou zvoleným postupem. Prosím, abyste nezapomněl, že k zdárnému provedení daného úkolu žádám si svobody malíře, básníka a klauna. Z toho důvodu si dovolím v příštím dopise podrobiti zkoumání pojmy ILU a EL, jak se jeví ve světle srovnávací jazykovědy semitských jazyků, jako první náčrtek kontur malby na podkladu obrazu, kterýž jsme nanесли obsahem dnešního dopisu.

Promiňte, že jsem v tomto dopise použil k označení historických dat tzv. starší chronologie. I tzv. novější chronologie jest ještě plna omylů.

František Kabelák

dosud nepublikovaný dopis Františka Kabeláka – bez uvedení data,
původu a souvislostí; získaný bohužel bez komentáře.

אנלם